

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2020. gada 30. aprīlī*

Apelācija – Piekļuve iestāžu dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – 4. panta 2. punkta trešais ievilkums – Piekļuves tiesību izņēmumi – Izņēmums saistībā ar izmeklēšanas mērķu aizsardzību – Ar notiekošu procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi saistīts dokuments – Sīki izstrādāti atzinumi, kas sniegti paziņošanas procedūrā, pamatojoties uz Direktīvu 98/34/EK – Piekļuves pieteikums – Atteikums – Pieprasīto dokumentu izpaušana tiesvedības laikā Eiropas Savienības Vispārējā tiesā – Padarīšana par pieejamu – Nepieņemamība – Interese celt prasību – Saglabāšanās

Lietā C-560/18 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2018. gada 3. septembrī iesniedza

Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych, Varšava (Polija), ko pārstāv *P. Hoffman, adwokat*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējās lietas dalībnieces:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *M. Konstantinidis* un *A. Spina*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *C. Meyer-Seitz*, *A. Falk*, *H. Shev*, *J. Lundberg* un *H. Eklinder*, pārstāvji,

Bulgārijas Republika, ko pārstāv *D. Lutostańska* un *M. Kamejsza-Kozłowska*, pārstāves,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *J. Regans* [*E. Regan*], tiesneši *I. Jarukaitis* [*I. Jarukaitis*] (referents), *E. Juhāss* [*E. Juhász*], *M. Ilešičs* [*M. Ilešič*] un *K. Likurģs* [*C. Lycourgos*],

ģenerālvokāts: *Dž. Pitrucella* [*G. Pitruzzella*],

sekretārs: *M. Longars* [*M. Longar*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 26. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2019. gada 5. decembra tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Apelācijas sūdzībā *Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych* (turpmāk tekstā – “*Igpour*”) – organizācija, kas pārstāv izklaides spēļu automātu ražotāju, izplatītāju un operatoru intereses Polijā, – lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 10. jūlija rīkojumu *Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych*/Komisija (T-514/15, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais rīkojums”, EU:T:2018:500), ar kuru tā nosprieda, ka jāizbeidz tiesvedība par *Igpour* prasību atcelt Komisijas 2015. gada 12. jūnija lēmumu GestDem 2015/1291 atteikt *Igpour* piekļuvi sīki izstrādātajam atzinumam, kuru Eiropas Komisija sniedza paziņošanas procedūrā 2014/537/PL, kā arī Komisijas 2015. gada 17. jūlija lēmumu GestDem 2015/1291, ar kuru tai atteikta piekļuve sīki izstrādātajam atzinumam, kuru Malta Republika sniedza paziņošanas procedūrā 2014/537/PL (turpmāk tekstā kopā – “strīdīgie lēmumi”).

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) 4. pantā ir noteikts:

[..]

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

[..]

– pārbaūžu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]”

Tiesvedības priekšvēsture

- 3 2013. gada 20. novembrī Komisija procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi 2013/4218 ietvaros nosūtīja Polijas Republikai un vairākām citām dalībvalstīm brīdinājuma vēstuli saskaņā ar LESD 258. pantu, kurā tā prasīja adresātiem saskaņot savu valsts tiesisko regulējumu azartspēļu pakalpojumu jomā ar LESD noteiktajām pamatbrīvībām.
- 4 Atbildes vēstulē, kuru Komisija saņēma 2014. gada 3. martā, Polijas Republika informēja Komisiju par savu nodomu paziņot – pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā (OV 1998, L 204, 37. lpp.), – par likumprojektu ar mērķi grozīt Polijas likumu par azartspēlēm, lai atbildētu uz Komisijas bažām.
- 5 2014. gada 5. novembrī Polijas Republika saskaņā ar Direktīvas 98/34 8. pantu darīja Komisijai zināmu paziņoto likumprojektu. Šis paziņojums tika reģistrēts ar numuru 2014/537/PL.
- 6 Komisija un Malta Republika attiecīgi 2015. gada 3. un 6. februārī par paziņoto likumprojektu sniedza sīki izstrādātus atzinumu Direktīvas 98/34 9. panta 2. punkta nozīmē.

- 7 2015. gada 17. februārī *Igpour* atbilstoši Regulas Nr.1049/2001 2. panta 1. punktam lūdza piekļuvi Komisijas un Maltas Republikas sniegtajiem atzinumiem.
- 8 2015. gada 10. martā Komisija atteicās *Igpour* piešķirt piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.
- 9 2015. gada 16. aprīlī *Igpour* saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu iesniedza atkārtotu pieteikumu par piekļuvi dokumentiem.
- 10 Strīdīgajos lēmumos Komisija paskaidroja, ka attiecīgo dokumentu izpaušana kaitētu pārbaūžu, izmeklēšanas un revīziju mērķu aizsardzībai, kas paredzēta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, attiecībā uz procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi 2013/4218, jo šie atzinumi bija nesaraucjami saistīti ar šo procedūru.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

- 11 Ar 2015. gada 1. septembrī Vispārējās tiesas kancelejā iesniegto prasības pieteikumu *Igpour* cēla prasību par strīdīgo lēmumu atcelšanu. Zviedrijas Karalistei tika atļauts iestāties lietā *Igpour* prasījumu atbalstam, savukārt Polijas Republikai tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 12 2017. gada 7. decembrī Komisija izbeidza procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi 2013/4218 attiecībā pret Poliju.
- 13 2018. gada 28. februārī tā nolēma piešķirt *Igpour* piekļuvi prasītajiem dokumentiem.
- 14 Tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2017. gada 28. septembra tiesas sēdē.
- 15 Ar procesuālo rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 6. martā, Komisija lūdza Vispārējo tiesu konstatēt, ka ir zudis prasības priekšmets, un izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas, jo Komisija bija nolēmusi piešķirt *Igpour* piekļuvi abiem dokumentiem, uz kuriem attiecās strīdīgie lēmumi. Komisija arī lūdza piespriest *Igpour* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 16 Ar 2018. gada 14. marta rīkojumu Vispārējā tiesa nolēma atkārtoti sākt mutvārdu procesu un uzaicināja lietas dalībniekus izteikt savu viedokli par Komisijas pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas. Savos apsvērumos *Igpour* apstrīdēja to, ka tā būtu zaudējusi jebkādu interesi celt prasību. Savos apsvērumos Polijas Republika vienīgi norādīja, ka tā neiebilst pret Komisijas lūgumu. Zviedrijas Karaliste nav iesniegusi apsvērumus par pieteikumu izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas.
- 17 Pārsūdzētajā rīkojumā Vispārējā tiesa, pirmkārt, uzskatīja, ka ir mazticami, ka tik netipiska situācija nākotnē varētu atkārtoties. Otrkārt, tā uzskatīja, ka *Igpour* bija tikai atsaukusies uz iespēju celt prasību pret Komisiju par Eiropas Savienības (ārpuslīgumisko) atbildību, taču nebija precizējusi, vai tai pašai vai tās biedriem bija nodoms šo iespēju izmantot.
- 18 Līdz ar to Vispārējā tiesa nosprieda, ka tiesvedība jāizbeidz pirms sprieduma taisīšanas un ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

- 19 Apelācijas sūdzībā *Igpour* lūdza Tiesu:
 - atcelt pārsūdzēto rīkojumu,

- atcelt strīdīgos lēmumus un
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
 - pakārtoti – nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā lemtu par lietu pēc būtības, un atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.
- 20 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:
- noraidīt apelācijas sūdzību kā nepamatotu un
 - piespriest *Igpour* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.
- 21 Zviedrijas Karaliste lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto rīkojumu un strīdīgos lēmumus.
- 22 Polijas Republika sniedza savus apsvērumus tiesas sēdē un būtībā lūdz apelācijas sūdzību noraidīt kā nepamatotu.

Par apelācijas sūdzību

- 23 Apelācijas sūdzības pamatojumam *Igpour* izvirza piecus pamatus.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 24 Ar pirmo pamatu *Igpour* apgalvo, ka pārsūdzētā rīkojuma 30. un 32. punkts ir kļūdaini divos aspektos.
- 25 Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, konstatējot, ka ir mazticami, ka *Igpour* apgalvotais prettiesiskums nākotnē varētu atkārtoties. Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka būtiskais jautājums bija par to, vai ir iespējams, ka nākotnē atkārtosies tāda specifiska situācija kā šajā lietā, lai gan tas, kas ir būtiski, ir – zināt, vai Komisija nākotnē piemēros tādas Regulas Nr. 1049/2001 vai Direktīvas 98/34 interpretācijas, kuras apstrīd *Igpour*.
- 26 *Igpour* ieskatā, Vispārējā tiesa nav uzskatījusi, ka ir mazticami, ka nākotnē Komisija balstīsies uz tādu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma interpretāciju, saskaņā ar kuru vispārējā prezumpcija par neizpaušanu attiecas uz tādiem dokumentiem – neatkarīgi no tā, vai tie ietver vai neietver atsauces uz brīdinājuma vēstulēm, – kuri ir “nesaraujami saistīti” ar notiekošu procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi.
- 27 Vispārējā tiesa esot novērtējusi nevis iespējamību, ka šāda interpretācija nākotnē atkārtosies, bet drīzāk iespējamību, ka šāda interpretācija tiks atkārtoti izmantota šai situācijai līdzīgā situācijā, proti, tad, kad būs jauna lieta, kurā norisināsies procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi un kurā kāda dalībvalsts paziņos Komisijai likumprojektu, atbildot uz bažām, kas pamato šo procedūru, un Komisija par šo likumprojektu sniegs sīki izstrādātu atzinumu, bet tad atteiksies izpaust šo atzinumu, lai aizsargātu procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi mērķi.
- 28 Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tādu pašu kļūdu kā šā sprieduma 26. un 27. punktā norādītā attiecībā uz Komisijas argumentu, ka pārskatāmības princips, kas ir Direktīvas 98/34 – kura ir aizstāta ar Eiropas Padomes un Parlamenta Direktīvu (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un Informācijas sabiedrības pakalpojumu

noteikumu jomā (OV 2015, L 241, 1. lpp.), – pamatā, neliedz atsaukties uz vispārējām prezumpcijām par neizpaušanu attiecībā uz sīki izstrādātiem atzinumiem, kuri sniegti nekonfidenciālā paziņošanas procedūrā.

- 29 Turklāt, ņemot vērā ievērojamo paziņošanas pienākumu, kas dalībvalstīm noteikti saskaņā ar Direktīvu 2015/1535, tvērumu, ir ļoti iespējams, ka daudzi no paziņotajiem likumprojektiem vismaz daļēji sniegs atbildi uz Komisijas paustajām bažām, kas pamato notiekošu procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, un ka tādējādi atkārtosies situācija, kas līdzīga situācijai šai lietā. Vispārējā tiesa nekādā veidā neesot pamatojusi savu pretējo apgalvojumu, un šādu pamatojumu būtu neiespējami sniegt.
- 30 *Igpour* norāda, ka cits rikojums, kas uz to attiecas, proti, 2018. gada 19. jūlija rikojums *Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych*/Komisija (T-750/17, nav publicēts, EU:T:2018:506), parāda, ka Komisija neatlaidīgi aizstāv savu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma, kā arī Direktīvās 98/34 un 2015/1535 noteiktā pārskatāmības principa interpretāciju un apstiprina, ka ir ticami, ka šāda interpretācija var atkārtoties nākotnē.
- 31 *Igpour* turklāt apgalvo, ka ir visai ticami, ka *Igpour* pati nākotnē iesniegs piekļuves dokumentiem pieteikumus, uz kuriem Komisija atbildēs, atsaukdamās uz Savienības tiesību normu interpretāciju, kura tiek apstrīdēta šajā lietā. Šajā ziņā tā uzsver, ka tā ir uzņēmēju organizācija, kuras darbības attiecas uz visiem tās biedru komercdarījumu aspektiem, nevis tikai uz tiem aspektiem, kuri tieši saistīti ar konkrēto nozari, ko tā pārstāv vai kurus ietekmē valsts tiesību akti azartspēļu jomā.
- 32 Zviedrijas valdība norāda – kaut arī *Igpour* šobrīd ir piekļuve attiecīgajiem dokumentiem, Komisija nav formāli atsaukusi apstrīdētos lēmumus, un līdz ar to strīda priekšmets ir saglabājies.
- 33 Zviedrijas valdības ieskatā, *Igpour* bija apzināti pieprasījusi piekļuvi paziņošanas procedūras ietvaros sīki izstrādātajiem atzinumiem, kamēr procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi vēl norisinājās. Tā kā pieprasīto dokumentu izpaušana notika tikai pēc šo procedūru noslēgšanās, tā nevarēja ļaut pilnībā sasniegt ar piekļuves pieteikumu izvirzītos mērķus.
- 34 Zviedrijas valdība piekrīt *Igpour* nostājai, saskaņā ar kuru Vispārējai tiesai esot vajadzējis pārbaudīt jautājumu par to, vai Komisija nākotnē varēs atsaukties uz noteikumu par vispārēju prezumpciju, ko tā piemērojusi strīdīgajiem lēmumiem. Šo secinājumu tieši apstiprinot 2018. gada 4. septembra spriedums *ClientEarth*/Komisija (C-57/16 P, EU:C:2018:660), no kura izriet, ka jāpārbauda ir tas, vai norādītā nelikumība var atkārtoties nākotnē.
- 35 Zviedrijas valdība, tāpat kā *Igpour*, uzskata, ka ir ļoti ticami, ka šāda atkārtošā nākotnē var notikt. Pirmkārt, pastāvot tūlītējs risks, ka Komisija var pamatot lēmumus, ar ko tiek noraidīti nākotnē iesniegti piekļuves dokumentiem pieteikumi, kuri iesniegti Direktīvā 2015/1535 paredzēto paziņošanas procedūru kontekstā, atsaukdamās uz apstrīdēto vispārējo prezumpciju. Otrkārt, Komisija jau esot faktiski piemērojusi šo vispārējās prezumpcijas normu pēc strīdīgo lēmumu pieņemšanas, lai pamatotu to, ka tiek noraidīts *Igpour* papildu pieteikums, kas bija iesniegts Direktīvā 2015/1535 noteiktās paziņošanas procedūras kontekstā un paredzēja piekļuvi Komisijas komentāriem un sīki izstrādātam atzinumam. Treškārt, apstāklis, ka *Igpour* ir pakļauta ievērojamam riskam, ka nākotnē atkal tiks izmantots minētais vispārējais prezumpcijas noteikums, izrietot arī no fakta, ka *Igpour* ir organizācija, kas pārstāv izklaides spēļu automātu ražotāju, izplatītāju un operatoru intereses Polijā un kuras darbības attiecas uz visiem tās biedru komercdarījumu aspektiem, nevis tikai uz tiem aspektiem, kuri tieši saistīti ar konkrēto nozari, ko tā pārstāv, vai uz kuriem attiecas valsts tiesiskais regulējums azartspēļu jomā. Visbeidzot, šis risks attiecas ne tikai uz *Igpour*, bet arī uz citu personu pieteikumiem par piekļuvi dokumentiem.
- 36 Komisija apgalvo, ka šis pirmais pamats nav pamatots.

Tiesas vērtējums

- 37 Ar pirmo pamatu *Igpour*, kuru atbalsta Zviedrijas valdība, būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rikojuma 30. un 32. punktā uzskatīdama par maz ticamu, ka *Igpour* apgalvotā nelikumība var atkārtoties nākotnē un ka tādējādi tai neesot nekādas intereses turpināt tiesvedību. Tās ieskatā, atbilstošais jautājums šajā kontekstā ir nevis jautājums par to, vai ir iespējams, ka nākotnē var atkal iestāties specifiska situācija, kas ir analoga šajā tiesvedībā aplūkotajai, bet gan jautājums par to, vai vispārīgi pastāv risks, ka apgalvotā nelikumība var atkārtoties nākotnē un, it īpaši – ka Komisija nākotnē Regulu Nr.1049/2001 interpretēs tādā pašā veidā, atbilstoši kuram tā ir tiesīga procedūrās sakarā ar pienākumu neizpildi piemērot vispārēju konfidencialitātes prezumpciju.
- 38 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru strīda priekšmetam, tāpat kā interesei celt prasību, ir jāpastāv līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai – pretējā gadījumā tiesvedība tiek izbeigta pirms sprieduma taisīšanas –, kas nozīmē, ka prasības rezultātā lietas dalībniekam, kurš cēlis šo prasību, var rasties labums (spriedums, 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth/Komisija*, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Prasītājs noteiktos gadījumos var saglabāt interesi prasīt apstrīdētā akta atcelšanu, lai liktu minētā akta autoram turpmāk veikt atbilstošus grozījumus un tādējādi izvairīties no riska, ka apgalvotā attiecīgajā aktā pieļautā nelikumība tiek atkārtota (spriedumi, 2013. gada 28. maijs, *Abdulrahim/Padome* un Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 63. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth/Komisija*, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 48. punkts).
- 40 Lai šī interese saglabātos, šai nelikumībai ir jāatkārtojas nākotnē neatkarīgi no attiecīgās lietas konkrētajiem apstākļiem (spriedumi, 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger/Komisija*, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 52. punkts, un 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth/Komisija*, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 48. punkts).
- 41 No šīs judikatūras izriet arī, ka prasītāja intereses celt prasību saglabāšanās ir jāizvērtē *in concreto*, ņemot vērā tostarp apgalvotā pārkāpuma sekas un apgalvotā kaitējuma būtību (spriedums, 2013. gada 28. maijs, *Abdulrahim/Padome* un Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 65. punkts).
- 42 Šajā gadījumā pārsūdzētā rikojuma 30. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, ciktāl *Igpour* prasība attiecas uz atteikumu sniegt piekļuvi sīki izstrādātajiem atzinumiem, kuri sniegti, pamatojoties uz Direktīvu 98/34, un kuri attiecas uz likumprojektu, ko dalībvalsts paziņojusi, balstoties uz šo direktīvu, un Komisija savu atteikumu padarīt pieejamu šo atzinumu ir pamatojusi ar nepieciešamību aizsargāt notiekošas procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi mērķi, ir maz ticami, ka tik netipiska situācija varētu nākotnē atkārtoties.
- 43 Tiesa, nav strīda, ka Komisija atteikumu piešķirt piekļuvi prasītajiem dokumentiem balstīja uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu un it īpaši uz apgalvoto nesaraucamas saiknes starp šiem sīki izstrādātajiem atzinumiem un attiecīgo procedūru pret Poliju sakarā ar pienākumu neizpildi pastāvēšanu, un tādējādi – uz vispārēju konfidencialitātes prezumpciju, kas piemērojama dokumentiem par notiekošām procedūrām sakarā ar pienākumu neizpildi.
- 44 Tādējādi nevar izslēgt, kā apgalvo *Igpour*, ka, lai atteiktu piekļuvi jebkuram dokumentam, kas ir neatraujami saistīts ar notiekošu procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, Komisija nākotnē savu pamatojumu atkal balstīs uz šo vispārējo neizpaušanas prezumpciju.
- 45 Tomēr Tiesa jau ir atzinusi vispārējās konfidencialitātes prezumpcijas pastāvēšanu attiecībā uz dokumentiem, kuri attiecas uz procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas daļu, to skaitā dokumentiem, ar kuriem Komisija un attiecīgā dalībvalsts ir apmainījusies *EU Pilot* procedūrā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth/Komisija*, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 46 Tādējādi, balstot savu interesi celt prasību uz argumentu, saskaņā ar kuru apgalvotā nelikumība var atkārtoties nākotnē neatkarīgi no attiecīgās lietas īpašajiem apstākļiem, *Igpour* patiesībā cenšas apstrīdēt vispārējās konfidencialitātes prezumpcijas pastāvēšanu, ko Tiesa jau ir apstiprinājusi.
- 47 Ja tiktu atbalstīta tik abstrakta “nelikumības, kas nākotnē var atkārtoties”, interpretācija, tad, kā secinājumu 73. punktā būtībā norādījis ģenerālvokāts, tai būtu paradoksālas sekas. Būtībā prasītāja interese celt prasību ikvienā tiesvedībā saistībā ar piekļuvi dokumentiem automātiski saglabātos tikai tāpēc vien, ka attiecīgā iestāde kaut kad nākotnē kādu noteiktu tiesību normu varētu interpretēt kritizētajā veidā.
- 48 Turklāt pretēji *Igpour* apgalvotajam un kā ģenerālvokāts arī norādījis secinājumu 115. punktā, šajā lietā nav neviena specifiska iemesla, kas vedinātu domāt, ka *Igpour* “var it īpaši skart šāda minētās prezumpcijas turpmāka piemērošana”.
- 49 Apstākļi šajā lietā atšķiras no apstākļiem lietā, kurā tika taisīts 2018. gada 4. septembra spriedums *ClientEarth*/Komisija (C-57/16 P, EU:C:2018:660). Minētajā spriedumā, pirmkārt, piekļuves pieteikums attiecās uz dokumentiem, kas bija saistīti ar Savienības likumdošanas procesu vides jomā. Otrkārt, Tiesa atzina prasītājas intereses turpināt tiesvedību pastāvēšanu neatkarīgi no prasīto dokumentu izpaušanas tāpēc, ka prasības mērķis bija panākt, lai tiek atcelts spriedums, ar kuru bija pirmo reizi atzīta vispārējās konfidencialitātes prezumpcijas piemērošana noteiktai dokumentu kategorijai, balstoties uz minēto juridisko pamatu. Šādas prezumpcijas – kuras tiesiskums tika apstrīdēts – izmantošana tādējādi patiešām varēja nākotnē atkārtoties neatkarīgi no konkrētās lietas īpašajiem apstākļiem, savukārt šajā lietā apgalvotā nelikumība attiecas uz prezumpcijas – kuru Tiesa jau ir atzinusi – piemērošanu īpašos apstākļos, un tādējādi šāda nelikumība nevarētu atkārtoties ārpus šiem apstākļiem.
- 50 Līdz ar to jāatzīst, ka Vispārējā tiesa pamatoti konkrēti novērtēja īpašos apstākļus, kādos apgalvotā nelikumība bija radusies, un uzskatīja, ka šādi apstākļi, ņemot vērā to īpatnības, nevar atkārtoties, un tādējādi apgalvotā nelikumība nevarēja atkārtoties ārpus šīs lietas īpašajiem apstākļiem.
- 51 Turklāt, kas attiecas uz šā sprieduma 28.–31. punktā izklāstītajiem argumentiem, jāatzīst, ka ar tiem *Igpour* Vispārējai tiesai būtībā pārmet, ka tā ir pieļāvusi tādu pašu tiesību kļūdu kā šā sprieduma 42.–50. punktā jau analizētā. Tādējādi tie ir jānoraida to pašu iemeslu dēļ.
- 52 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 53 Ar otro pamatu *Igpour* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 33. punktā uzskatīdama, ka ar to, ka lieta tiek izbeigta, par to nelemjot pēc būtības, Komisijai netiek ļauts izvairīties no efektīvas pārbaudes tiesā. Komisija aizvien varētu nolemt piešķirt piekļuvi prasītajiem dokumentiem brīdī, kad tā apzinātos risku, ka tā varētu zaudēt tiesvedībā.
- 54 *Igpour* apgalvo, ka Vispārējās tiesas argumentācija, saskaņā ar kuru “akceptēt argumentu[, saskaņā ar kuru lietu izbeigt, par to nelemjot pēc būtības, ļautu Komisijai izvairīties no efektīvas pārbaudes tiesā,] nozīmētu uzskatīt, ka, neesot vajadzībai noteikt katras konkrētās lietas īpašos apstākļus, ikviens prasītājs, kura pieteikums par piekļuvi dokumentiem sākotnēji būtu ticis noraidīts, varētu pieprasīt, lai tiesa pieņem nolēmumu viņa tiesvedībā pret attiecīgo iestādi, turklāt neraugoties uz to, ka viņa pieteikums ir ticis apmierināts pēc tam, kad tas cēlis prasību Savienības tiesā”, balstās uz nepareizu šī argumenta izpratni.

- 55 Pirmkārt, interese turpināt tiesvedību šajā lietā pastāvēt tāpēc, ka pirmām kārtām atteikums piekļūt strīdīgajiem dokumentiem ir balstīts uz apgalvoto “nesaraujamo saiti” starp pieprasītajiem dokumentiem un notiekošo procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi un otrām kārtām procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi tika izbeigta un dokumenti tika izsniegti pēc tam, kad bija noslēgusies gan tiesvedības rakstveida, gan mutvārdu daļa. Ja šie nosacījumi ir izpildīti, Savienības tiesām ir jālemj par prasību. Tā kā vienīgi Komisijas ziņā ir izlemt par procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi slēgšanas lietderību un tās brīdī, tā varētu pieņemt šādu lēmumu, ja pēc tiesas sēdes un mutvārdu procesa beigām tā apzinātos risku, ka tiesvedības iznākums būs tai nelabvēlīgs. Tādējādi tā varētu nolemt izvairīties no iznākuma, kas tai būtu nelabvēlīgs. Praksē, ja procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi izbeigšana izbeigtu nepieciešamību Vispārējai tiesai izspriest lietu, šāda pieeja varētu ļaut Komisijai vairākus gadus aizkavēt piekļuvi jebkuram dokumentam bez jebkādas šāda lēmuma pārbaudes tiesā.
- 56 Otrkārt, Vispārējās tiesas izmantotā argumentācija acīmredzami neatbilst Tiesas judikatūrai, kas izklāstīta tās 2013. gada 28. maija sprieduma *Abdulrahim/Padome* un Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331) 78. un 79. punktā un atbilstoši kurai interese turpināt tiesvedību pēc apstrīdētā akta tiesisko seku izbeigšanās var tikt pamatota ar to, ka apgalvotā prettiesiskuma atzīšana var sniegt labumu prasītājam.
- 57 Treškārt, *Igpour* apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav īsti pēc būtības noraidījusi *Igpour* apgalvojumu, ka Komisija izvairītos no jebkādas pārbaudes tiesā un ka šis apgalvojums ir pietiekams, lai konstatētu, ka *Igpour* ir interese uzturēt savu prasību. Tiesības uz piekļuvi izrietot tieši no LESD 15. panta un no Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. panta. Tādējādi esot īpaši būtiski nodrošināt Komisijas lēmumu par atteikumu piekļūt dokumentiem pārbaudi tiesā.
- 58 Komisija apgalvo, ka šis pamats nav pamatots.

Tiesas vērtējums

- 59 Ar otro pamatu *Igpour* būtībā apgalvo, ka Vispārējās tiesas veikta lietas izbeigšana, neņemot par to pēc būtības, ļauj Komisijai izvairīties no efektīvas pārbaudes tiesā un ka, ciktāl Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka tas tā nav, pārsūdzētā rikojuma 33. punktā ir pieļauta tiesību kļūda.
- 60 Šajā ziņā jānorāda – kā izriet no šā sprieduma 39. punktā jau minētās judikatūras, lai gan prasītājs noteiktos apstākļos var saglabāt interesi prasīt akta atcelšanu pat tad, ja apstrīdētais akts pēc prasības celšanas ir beidzis radīt sekas, tas tā nav katrā gadījumā.
- 61 No pirmā pamata analīzes izriet, ka *Igpour* nav spējusi pierādīt, ka šīs lietas apstākļi ir tādi, ka, ņemot vērā šo judikatūru, Vispārējai tiesai būtu bijis jākonstatē, ka tās interese celt prasību turpina pastāvēt par spīti tam, ka tiesvedības Vispārējā tiesā laikā Komisija piešķīra piekļuvi abiem dokumentiem, uz kuriem attiecās strīdīgie lēmumi.
- 62 Turklāt, ciktāl ar šo pamatu *Igpour* būtībā apgalvo, ka ar pārsūdzēto rikojumu Vispārējā tiesa tai būtībā ir liegusi efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, tādējādi pārkāpjot Pamattiesību hartas 47. pantu, jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru šīs tiesību normas mērķis nav grozīt Līgumos paredzēto pārbaudes tiesā sistēmu, it īpaši noteikumus par Savienības tiesā celto tiešo prasību pieņemamību (spriedumi, 2013. gada 3. oktobris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 97. punkts, kā arī 2017. gada 25. oktobris, Rumānija/Komisija, C-599/15 P, EU:C:2017:801, 68. punkts un tajā minētā judikatūra), un tādējādi tā arī nemaina intereses celt prasību vērtējuma nosacījumus.

- 63 Tādējādi Vispārējā tiesa nepieļāva tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 33. punktā atzīdama, ka pieņemts *Igpour* argumentu nozīmētu uzskatīt, ka, neesot vajadzībai noteikt katras konkrētās lietas īpašos apstākļus, prasītājs, kura pieteikums par piekļuvi dokumentiem sākotnēji ir noraidīts, varētu pieprasīt, lai tiek pieņemts nolēmums viņa tiesvedībā pret attiecīgo iestādi, turklāt neraugoties uz to, ka viņa pieteikums ir ticis apmierināts pēc tam, kad tas ir cēlis prasību Savienības tiesā.
- 64 Līdz ar to otrais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo un ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 65 Ar trešo pamatu *Igpour* būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 34. punktā uzskatīdama, ka tas, ka saistībā ar iespējamo prasību par zaudējumu atlīdzību, kas tiktu celta pret Komisiju, tai būtu jāpierāda, ka strīdīgie lēmumi ir prettiesiski, nav nepamatots slogs, ņemot vērā, ka tad tā varētu balstīties uz argumentiem, kas jau izvirzīti prasības atcelt tiesību aktu kontekstā.
- 66 *Igpour* ieskatā, šī argumentācija ir kļūdaina divos aspektos. Pirmkārt, Savienības tiesu veikta tiesību akta atcelšana ir saistoša Savienības un valstu tiesām, kuras izskata prasību par zaudējumu atlīdzību, vai varētu veidot pamatu pārrunām ārpustiesas kārtībā ar Savienības iestādēm ar mērķi panākt atlīdzinājumu par nodarītajiem zaudējumiem. Citiem vārdiem sakot, Vispārējās tiesas sprieduma saistošais raksturs *Igpour* sniegtu labumu. Otrkārt, ņemot vērā tiesvedības Vispārējā tiesā stadiju, kurā tika pieņemts pārsūdzētais rīkojums, proti, pēc rakstveida un mutvārdu procesa slēgšanas, slogs, kas tiktu radīts *Igpour*, ja visi argumenti būtu jāatkārto nākotnē celtas prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros, katrā ziņā būtu nepamatots.
- 67 Ar ceturto pamatu *Igpour* būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 34. punktā noraidīdama *Igpour* argumentu, saskaņā ar kuru strīdīgo lēmumu atcelšana varētu tai sniegt labumu tās pārrunās ar Komisiju, kā arī attiecībā uz iespējamo pret Komisiju celto prasību par zaudējumu atlīdzību tikai tāpēc vien, ka *Igpour* nebija precizējusi, vai tai “patiešām” bija nolūks celt šādu prasību, un tāpēc, ka tā nebija sniegusi precīzus, konkrētus un pārbaudāmus pierādījumus par strīdīgo lēmumu sekām. Turklāt *Igpour* Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir piespriedusi *Igpour* pašai segt savus tiesāšanās izdevumus, un tas veido konkrētu un droši zināmu strīdīgo lēmumu radītu kaitējumu.
- 68 *Igpour* ieskatā, pretēji Vispārējās tiesas nospriestajam, tai nekādā ziņā nebija pienākuma Vispārējo tiesu pārliecināt, ka tai “patiešām” bija nolūks celt prasību par zaudējumu atlīdzību. Tā, kam nevajadzētu būt tīri hipotētiskai, ir tās interese, nevis prasības par zaudējumu atlīdzību iespējamība. Proti, būtu pietiekami, ka *Igpour* izklāsta iemeslus, kuru dēļ strīdīgie lēmumi tai ir radījuši mantisku kaitējumu. Nav nepieciešams šī apgalvojuma pamatam norādīt faktus padarīt precīzus un pārbaudāmus, jo tos pārbaudīt nebūtu Vispārējās tiesas ziņā. Šādai prasībai tādējādi nebūtu priekšmeta. Tā turklāt padarītu grūtākus gan prasības atcelt tiesību aktu, gan prasības par zaudējumu nosacījumus, tos lieki sarežģījot.
- 69 Katrā ziņā nepastāvot cēloņsakarības saikne starp strīdīgajiem lēmumiem, no vienas puses, un prasības atcelt tiesību aktu izmaksām, no otras puses. Turklāt, ja Vispārējās tiesas nolēmums par tiesāšanās izdevumiem tiek ņemts vērā, tie pēc pārsūdzētā rīkojuma pasludināšanas ir kļuvuši neatgūstami. *Igpour* apgalvo, ka, izvirzot šo argumentu, tā apstrīd nevis Vispārējās tiesas lēmumu par tiesāšanās izdevumiem, bet gan tikai tās pieņemto lēmumu par to, ka neesot nepieciešams lietu izspriest, ciktāl nav ņemts vērā tas, ka *Igpour* radušies tiesāšanās izdevumi veido konkrētus strīdīgo lēmumu radītus zaudējumus.

70 Komisija apgalvo, ka šie divi pamati nav pamatoti.

Tiesas vērtējums

- 71 Ar šiem diviem pamatiem, kas aplūkojami kopā, *Igpour* būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka tas, ka iespējamās prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros tai būtu jāatkārto argumenti, kuri jau ir izvirzīti prasības atcelt tiesību aktu kontekstā, nav nepamatots slogs, kas ļautu konstatēt tās interesi celt prasību šajā lietā. Turklāt tā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir uzskatījusi, ka *Igpour* nebija precizējusi, vai tai “patiešām” bija nodoms celt šādu prasību, kā arī nebija sniegusi precīzus, konkrētus un pārbaudāmus pierādījumus par strīdīgo lēmumu sekām, un no tā ir secinājusi, ka šādas prasības iespējamība nepierāda, ka *Igpour* interese celt prasību turpinātu pastāvēt.
- 72 Šajā ziņā jāatgādina, ka prasītājam pašam ir jāsniedz pierādījumi par savu interesi celt prasību, kas ir pirmais un būtiskais jebkuras prasības tiesā nosacījums (spriedums, 2018. gada 7. novembris, *BPC Lux 2* u.c./Komisija, C-544/17 P, EU:C:2018:880, 33. punkts).
- 73 Kā izriet no Tiesas judikatūras, iespējamība, ka tiks celta prasība atlīdzināt zaudējumus, ir pietiekama, lai pamatotu interesi celt prasību, ciktāl tā nav hipotētiska (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 69. un 79. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra, un 2018. gada 7. novembris, *BPC Lux 2* u.c./Komisija, C-544/17 P, EU:C:2018:880, 43. punkts). Šajā ziņā, kā atgādināts šā sprieduma 41. punktā, intereses celt prasību saglabāšanās ir jāizvērtē *in concreto*, ņemot vērā tostarp apgalvotā pārkāpuma sekas un apgalvotā kaitējuma būtību.
- 74 No tā izriet, ka *Igpour* nevarēja pamatot interesi celt prasību ar vienkāršu apgalvojumu par iespēju nākotnē celt prasību atlīdzināt zaudējumus, neminēdama konkrētus pierādījumus par apgalvotā prettiesiskuma sekām attiecībā uz tās situāciju un kaitējuma, kas, kā tā apgalvo, tai nodarīts un kura atlīdzināšana būtu šīs prasības mērķis, raksturu.
- 75 Sava neatkarīgā faktu un pierādījumu vērtējuma ietvaros Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 34. punktā konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja bija atsaukusies uz šādas prasības par zaudējumu atlīdzību iespējamību, neprecizēdama, vai tai pašai vai tās biedriem patiešām bija nodoms izmantot šo iespēju, un attiecībā uz apgalvotajiem ciestajiem zaudējumiem vienīgi norādīdama, ka “prasības tika noraidītas un atbildētāji atzīti pat vainīgiem”, tomēr nesniedzot ne mazākos precīzus, konkrētus un pārbaudāmus pierādījumus, turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja nekādā veidā šajā ziņā neapgalvo, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi faktus vai argumentus, ko tā bija sniegusi Vispārējai tiesai.
- 76 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa, nepieļaudama tiesību kļūdu, būtībā varēja uzskatīt, ka no šā sprieduma 73. punktā atgādinātās judikatūras izrietošie nosacījumi, kas ļauj konstatēt, ka prasības par zaudējumu atlīdzību iespējamība ir tāda, kas var pamatot interesi celt prasību atcelt tiesību aktu, nav izpildīti.
- 77 Turklāt attiecībā uz argumentu, ka *Igpour* esot radīts konkrēts kaitējums tāpēc, ka Vispārējā tiesa tai piespriedusi segt savus tiesāšanās izdevumus pašai, jānorāda, ka šāds apstāklis pats par sevi acīmredzami neļauj konstatēt, ka interese celt prasību par akta atcelšanu turpina pastāvēt, pretējā gadījumā šis nosacījums zaudētu jebkādu jēgu.
- 78 Attiecībā uz argumentu, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 34. punktā uzskatīdama, ka tas, ka iespējamās prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros *Igpour* būtu jāatkārto argumenti, kas jau ir izvirzīti tās prasības atcelt tiesību aktu kontekstā, nav nepamatots slogs, kas ļautu konstatēt tās interesi celt prasību šajā lietā, jānorāda, ka šāda argumenta atbalstīšanas rezultātā Vispārējai tiesai būtu jāizvērtē prasība par zaudējumu atlīdzību, lai gan tā ir tīri hipotētiska. Taču, kā izriet no šā sprieduma 74.–76. punkta, Vispārējā tiesa šajā gadījumā pamatoti uzskatīja, ka ar šādu atsaukšanos nav pietiekami, lai pierādītu, ka turpina pastāvēt interese celt prasību, nepastāvot nekādiem konkrētiem pierādījumiem par to, ko būtu izvirzījusi prasītāja pirmajā instancē.

79 No tā izriet, ka trešais un ceturtais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepamatoti.

Par piekto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

80 Ar piekto pamatu *Igpour* būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 34. punktā nospriežot, ka *Igpour* nav nekādas intereses uzturēt prasību, lai gan apstrīdēto lēmumu atcelšana bija nepieciešama, lai atlīdzinātu tai kā profesionālai organizācijai nodarīto morālo kaitējumu, un nepastāv neviens cits veids, kā šo kaitējumu atlīdzināt.

81 Komisija apgalvo, ka šis pamats ir nepieņemams.

Tiesas vērtējums

82 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 170. panta 1. punktu apelācijas sūdzībā nedrīkst grozīt Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmetu. Tādējādi Tiesas kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota ar novērtējumu par tiesisko risinājumu, kas sniegts atbilstoši pamatiem, par kuriem ir notikušas tiesu debates pirmajā instancē. Tādējādi lietas dalībnieks nevar Tiesā pirmo reizi izvirzīt pamatu, kuru tas nav izvirzījis Vispārējā tiesā, jo tādējādi viņš Tiesā, kuras kompetence apelācijas ietvaros ir ierobežota, varētu vērsties ar plašāku strīdu nekā iepriekš Vispārējā tiesā izskatītās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

83 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka *Igpour* nav apgalvojusi Vispārējā tiesā, ka tai būtu saglabājusies interese panākt strīdīgo lēmumu atcelšanu tāpēc, ka šī atcelšana būtu atlīdzinājums par tās apgalvoto morālo kaitējumu, kas izriet no šo lēmumu prettiesiskuma, bet šo argumentu pirmo reizi izvirza apelācijas sūdzībā.

84 No tā izriet, ka piektais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

85 Tādējādi apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

86 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

87 Tā kā *Igpour* spriedums ir nelabvēlīgs un tā kā Komisija ir prasījusi piespriest *Igpour* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, šai sabiedrībai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

88 Atbilstoši Reglamenta 140. pantam Zviedrijas Karalistei, kā arī Polijas Republikai savi tiesāšanās izdevumi ir jāsedz pašām.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

- 2) *Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.
- 3) *Zviedrijas Karaliste un Polijas Republika* savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

[Paraksti]